

[Wihjelm]

det er i dag helt uansvarligt at lade, som om det stadig væk er påstand mod påstand. Der er gennemført et utal af kontrollerede undersøgelser, og resultatet er helt entydigt, at iagttagelse af vold ikke medfører afreaktion, men tværtimod stimulerer til voldelig adfærd, og det gælder også iagttagelse af konkurrenceidræt, som med stigende kommerialisering er blevet stedse mere voldelig.

Kommissionsrapporten om vold og massemedier i USA, som fru Mette Madsen refererede til, konkluderede allerede i 1969, at påstanden om, at massemediernes voldsskilddringer ikke påvirker individer, grupper og samfund, strider imod de samfundsvidenskabelige resultater, at påvirkningen er bekostelig og skadelig, og at påvirkningen går i retning af at gøre voldshandlinger mere acceptable fra et passivt såvel som fra et aktivt synspunkt.

Jeg vil her gerne nævne det eksempel, at når en tyrkisk dreng på 15 år en augustaften i Tivoli bliver stukket ned af to unge danskere, et par dage efter, at et folketingsmedlem har benyttet sin lette adgang til medierne til at fremsætte nogle opsigtsvækkende beskyldninger mod fremnearbejderne, har det pågældende folketingsmedlem et uafrystelig ansvar for det pågældende knivstikkeri, og det uanset, om de unge danskere har læst hans artikel, hvad de sandsynligvis ikke har: han har bidraget til at inficere vore børn og unge med had og fordomme og selvretfærdighed.

Med de rammer, der er afsat for denne debat, er det nødvendigt at indsnævre emnet helt urimeligt. Jeg må i alt væsentligt holde mig til et særlig omdiskuteret hjørne af hele voldsproblemet, nemlig fysisk vold begået af privatpersoner mod andre privatpersoner, mens f.eks. hærværk og psykisk vold må forblive uomtalte, bortset fra at mange af mekanismerne selvfølgelig er de samme.

Men det skal nævnes, for det er værd at bemærke, at voldskriminaliteten ikke, som mange tror, er et egentligt ungdomsfænomen. Hærværk, ja vel, men ikke vold mod personer. 1977-tallene for voldsforbrydelser siger, at kun 8 pct. begås af personer under 18 år, mens godt halvdelen begås af de 20-30-årige eller, om man vil, efter værnepligtsalderen.

Det skal dog siges, uden at der er mulighed for at gå nærmere ind i en virkelig diskussion af det, at fokuseringen på privatper-

soners vold er en afledning fra det helt grundlæggende, nemlig at vort samfund, når det kommer til stykket – i øvrigt som de fleste andre samfund – er baseret på vold, og at det selvfølgelig præger dets mennesker.

En social ulighed, som bl.a. giver sig udslag i langt højere sygelighed og dødelighed hos børn fra én socialgruppe end fra en anden, er vold. En magtfordeling, som medfører, at nogle mennesker kan tvinge andre til at udsætte sig for sundhedsrisiko, er vold. En trafikprioritering, som medfører tusinder af menneskers og især børns lemlæstelse eller død, er vold. De fleste her i landet og ikke mindst dem, der ustandselig råber op om mere politi til bekæmpelse af volden, anerkender jo fysisk magtanvendelse som middel til at løse konflikter.

De seneste næsten to generationer af danskere er opvokset i en såkaldt sikkerhed, baseret på en såkaldt terrorbalance. Vi uddanner de unge mænd i vold, vi lærer dem, hvordan de bedst uskadeliggør en modstander ansigt til ansigt, og at de først og fremmest skal lære at undgå at opfatte ham som et andet menneske.

Eller tag argumenterne fra raketdebatten og bring dem i anvendelse på skolegården! Så lyder det: du kan snakke med de andre, ja, men først når du har demonstreret, at du er den stærkeste. Vi opretholder revselsesretten over for børn, hvilket ikke er andet end den fysisk stærkeres ret over for den fysisk svage. Vi pisser ikke lovovertrædere, men vi anerkender lige fuldt volden også som sanktion: hele fængselsinstitutionen er nu engang fysisk magtanvendelse, og bag alle andre sanktionsformer ligger i sidste instans truslen om fysisk magtanvendelse.

På den baggrund er det nærmest forbløffende, at den private voldsudøvelse er så begrænset, som den trods alt er.

Med den samfundsudvikling, vi er inde i, kan det ikke forbavse, hvis også den tilsyneladende meningsløse og tilfældige vold mod sagsløse griber om sig.

VS finder, at disse voldshandlinger er modbydelige, og at hele udviklingstendensen i retning af det, amerikanerne har kaldt spændingsvolden, er højst uhyggelig. Men vi ser ikke nogen løsning i at bevilge mere politi. Vi ønsker ikke New York-tilstande, hvor der er 5.000 betjente for hver 1 mill. indbyggere – mere end dobbelt så meget som her.